

Samassa viereeni putosi jotain raskasta. Tunsin veden virtauksen aiheuttaman paineaallon ensin ylävartalolla ja sitten jaloissani. Aalto sai minut hetkeksi irtaantumaan pohjasta.

Mukaani nappaama vedenkestävä lamppu oli jo osoittautunut hyödylliseksi aiemmin tarkistaessani kellon aikaa ja painemittaria, ja siitä olisi hyötyä taas kun piti saada selville, mitä oli tapahtunut. Napsautin lampun päälle ja suuntasin valokeilan molskahduksen suuntaan. Ensin vieressäni, vain noin metrin päässä näkyi epämääräinen musta möhkäle kunnes se alkoi saamaan muotoja. Sillä oli musta sarkatakki.

Hätkähdin rajusti – ukki. Oliko ukki tullut hakemaan minua, mutta putosikin samaan liemeen. Otin sarkatakin liepeestä kiinni, mutta käteeni irtosi tumppu karvoja. Otin kiinni ylempää. Tajusin, että kopeloin puoliksi palanutta kengurua. Se teki vielä pari refleksinomaista potkua, jotka synnyttivät uudet väreet veden alle. Sitten tunsin, kuinka viimeinenkin elonmerkki pakeni, noiden potkujen mukana. Irroitin otteeni, ja ruho leijui aalton kantamana kauemmas ja vajosi rauhallisesti altaan pohjalle. Aamen. Tuijotin valokeilassa makaavaa kengurua ja värisin. Miten olin sotkenut sen ukkiin. Mistä sekin oli kimmahtanut mieleeni, ukkihan oli kuollut aikaa sitten. Hän oli ollut vahva persoonallisuus ja syvästi uskovainen. Minä olin ollut hänelle rakas.

Hymähdin, kun en muutakaan osannut. Tässä sitä siis oltiin, palaneen kengurunraadon kanssa kahdestaan kaikki muu ympärillä oli yhtä pimeyttä ja tuhon jatkuvaa jymyä. Tarkastin vielä painemittarin lukemat ja napsautin virran pois lampusta. Eipäs turhaan hehkutella. Silmät olivat ehtineet tottua valoon ja huomasin olevansa täydellisen pimeyden saartamana. Seisoin paikallani ja kuulostelin tilannetta uima-altaan ulkopuolella.